

at de her omhandlede Lønsatser midlertidig ændres, skulde kunne indvirke hæmmende paa Kommissionens Beslutningsfrihed med Hensyn til dens Planer vedrørende en fremtidig Ordning af Forsvarsvæsenet i sin Helhed. Det lader sig ikke med logiske Grunde bestride, at Kommissionen fremdeles vil være lige frit stillet overfor Spørgsmaalet om Rammer og Inddelinger, hvad enten de nuværende Officianter, Intendantter og Premierløjtnanter til sin Tid forefindes lønede med en Begyndelseslønning af henholdsvis 1,556 Kr., 1,296 Kr. og 1,000 Kr. eller med respektive 2,000, 1,600 og 1,200 Kr. Kommer Kommissionen ved sine Undersøgelser og Overvejelser til det Resultat, at Hæren fremtidig kan nøjes med t. Eks. 10 Premierløjtnanter færre, end der haves — eller rettere skulde haves — ifølge den nuværende Ordning, saa vil Forslag om en saadan Formindskelse sikkert ikke hindres ved, at den dermed indvundne Besparelse paa dette Punkt bliver ca. 3,000 Kr. større, end Tilfældet vilde have været, hvis Lønforhøjelsen (der andrager henimod 300 Kr. i Gennemsnit for samtlige fire Lønningsgrader) ikke havde fundet Sted forinden. Man maa snarere antage, at just Hensynet til denne Merbesparelse vilde virke tilskyndende.

Det samme gælder overfor det Forhold, som det ene af Mindretallene (Zahle) henpeger paa, nemlig en mulig Overgang til det svejtsiske System med overvejende værnepligtige Officerer. Det er neppe muligt, at nogen for Alvor kan mene, at det vil være vanskeligere for Kommissionen at foreslaa en lignende Ordning her til Lands, fordi Premierløjtnantslønningerne til den givne Tid ere fra 224 til 388 Kr. højere end nu. Kommissionen vil dog neppe ræsonnere som saa: Det vilde have været for dyrt at opretholde en fast Officersinstitution, i hvilken Premierløjtnanterne lønnes med fra 1,000 til 1,712 Kr., men da Lovgivningsmagten for nylig har vedtaget, at ommeldte Lønninger midlertidig skulde være fra 1,200 til 2,100 Kr., saa findes det betænkeligt at forlade den

hidtidige Ordning med fastansatte Premierløjtnanter.

Medens de tre Mindretal saaledes have det tilfælles, at de uden Føje paakalde Hensynet til Forsvarskommissionen, er det interessant at lægge Mærke til, at intet af Mindrefallene udtaler sig bestemt og positivt imod Lønforhøjelsen som urimelig eller uforsvarlig i og for sig. For saa vidt man heraf tør slutte, at Mindretallene finde, at de paagældende Lønninger bør forhøjes samtidig med Gennemførelsen af en ny Forsvarsordning, saa indskrænkes den Uenighed, der ligger Mindretallene og Flertallet imellem, til Spørgsmaalet et før eller et senere, nu eller ad Aare. Men her forekommer det Flertallet, at der i de Forslaget ledsagende Motiver er givet gode og gyldige Grunde for, at det sker netop nu, idet en Udsættelse vil medføre, at de paapegede Ulemper, som upaatvivlelig væsentlig skyldes de bestaaende Lønforhold, ville øges i stigende Grad, som Tiden gaar.

Mindretallene (Zahle) og (Berntsen) gøre vel gældende, at der ikke er nogen Nødstilstand til Stede, men ganske afset fra hvad de to ærede Mindretal muligen forstaa ved Nødstilstand, er det en af Mindretallene uimodsagt Kendsgerning, at de faktiske Forhold medføre

at det er vanskeligt at faa Officiantstillingerne besatte med ældre veltjente Underofficerer, at Loven af 1897 vedrørende Intendanturkorpsets Ordning ikke kan fyldestgøres, og at der for Tiden er 17 Premierløjtnantspladser ledige.

Flertallet kan for øvrigt ikke erkende, at Rigsdagen skal vente med tidssvarende Lønreformer, indtil der foreligger paaviseelig Nødstilstand indenfor den paagældende Etat. En slig Betragtningssmaade, at der først skal være Nødstilstand til Stede, har ikke tidligere været Rettesnor for Lovgivningsmagten og bør heller ikke blive det i Fremtiden.

De samme to Mindretal have fundet det formaalstjenligt ogsaa her i Betænkningen, i Lighed med, hvad der skete